

Cuprins

Declarație	9
------------------	---

PARTEA ÎNTÂI

Întoarcerea la rădăcini

Domesticire	15
Dureri de foame	51
Cine sunt eu?	69
Ascunsă în umbră	79
Un portal apare	95
Dezmembrarea	103
Invitație	125
Trupul spune povestea	135
Medicină antică	157

PARTEA A DOUA

Reapriinderea instinctelor mele

Dureri de naștere	187
Primii pași	203

Ahimsa	223
Compas interior	231
Întunericul roditor	251
Botez	263

PARTEA A TREIA

Recăpătarea suveranității mele

Din nou acasă	287
Un mânz sălbatic	297
Dansul eliberării	309
O lume nouă curajoasă	312
Izbăvire	331
Un mesaj de la Allegra Topanga	343

Mulțumiri	355
------------------------	-----

Despre autoare	359
-----------------------------	-----

Domesticire

Mă trezesc pe un pat metalic improvizat, cu ochii orbiți de luminile fluorescente care mă derutează de undeva din tavan. Amintiri vagi din seara precedentă îmi inundă mintea. Am 8 ani și nu înțeleg de ce sunt într-o celulă, înconjurată de bare ruginite și de pereții umezi ai închisorii.

„Kristy, sunt sergentul Brandon.”

Umbra unui bărbat în uniformă mă învăluie. Sunt speriată și nedumerită. Bărbatul îmi întinde un pahar din plastic, cu apă. Numele de pe insigna lui îmi amintește de câinele din serialul meu preferat de la televizor, Punky Brewster. Încerc să mă concentrez asupra imaginii acelui personaj, Punky, fata cu spirit înflăcărat și un câine grijuliu, un golden retriever pe nume Brandon, abandonată de mama ei într-un magazin alimentar și adoptată de un bătrânel cu suflet bun numit Henry. *M-a abandonat părintele meu seara trecută? Unde e Tati?*

În timp ce beau apă din paharul de plastic, o femeie se așază lângă mine.

„Bună, Kristy, eu sunt Mary”. Îmi zâmbeste compătitor, aranjându-mi şuvițele lungi de păr blond. „Totul o să fie în regulă, draga mea. Te vor scoate de aici în curând”.

După o vreme, aud vocea lui Tati pe hol, ieșind din camera unde a fost interogat de un ofițer de poliție. Are fața plină de sânge și vânătăi. Îmi amintesc frânturi din seara precedentă; un fel de bătaie din câte pot să îmi dau seama. Brusc, teama mă paralizează.

„Haide, tatăl tău a venit să te ia.” Mary mă ia de mână și încearcă să mă facă să mă ridic. „O, vai!”, murmură ea, văzând că pantalonii mei sunt uzi.

Am urinat pe mine. Lacrimile își fac apariția. Mi-e rușine și vreau să fug, să fug cât mai departe, dar nu pot. În mașină, Tati nu rostește niciun cuvânt. Privește doar pe geamul vechiului său Oldsmobile albastru, care încă mai miroase a fum de când a luat foc motorul și a ars panourile din podea. Atunci, el m-a făcut să zâmbesc spunându-mi că putem fi precum personajele din Familia Flinstone: scoatem picioarele prin podea și alergăm. Dar azi asta nu mă mai amuză, nu mai simt *nimic*. Sunt amorțită.

Ziua anterioară a început ca orice zi de sâmbătă. Tati m-a luat la ora 4:00 pentru vizita legală de weekend. M-a adus cu mașina la apartamentul unde locuia cu mama lui, Buni a mea. Am gătit în bucătărie cu Buni. Tati a stat la el în dormitor, unde s-a uitat la televizor și a fumat țigară după țigară.

– Hai, trebuie să mergem! a țipat Tati la mine când pregăteam masa pentru cină.

– Johnny, despre ce vorbești? Acum mâncăm, a spus Buni. Ce poate să fie atât de important? Nu-mi spune că e iar fata aia.

– Hai să mergem! Am spus ACUM!

Îi puteam vedea venele umflate la tâmpile. Buni avea lacrimi în ochi. Îmi era greață, așa cum se întâmplase de multe ori până atunci, când trebuia să aleg între a sta cu Buni și a ne uita la serialul ei preferat, *Fetele de aur*, și a-i face pe plac lui Tati.

Am încercat să înțeleg de ce se grăbea Tati să plecăm. Promise un telefon de la prietena lui, care avea un fel de problemă. Atunci nu am înțeles, dar acum știu că luase droguri într-un cuib de drogați, și unul dintre bărbații de acolo încercase să-i facă rău. Era în pragul unei supradoze. În timp ce conducea cu mine în mașină către ea, Tati bombănea și lovea în volanul mașinii. Eu priveam pe fereastră, fredonând cântece în gând. Ceva nu era în regulă cu situația în care mă puneă părintele meu.

Ajungem la clădirea veche care miroase îngrozitor. Holul e murdar și miroase puternic a vopsea pe bază de ulei, iar eu încerc să țin pasul cu Tati, care merge hotărât și rapid către o ușă pictată cu un strat gros de vopsea maro, pe care scrie „Apartamentul 2H”. Prin crăpăturile ușii iese fum. Miroase urât, aproape medicinal. Tremur, ca și cum aș ști că urmează să se întâmple ceva grav. Pentru că nu vorbește niciodată prea mult, am învățat să descifrez expresiile faciale și limbajul trupului când vine vorba despre tatăl meu. În acele momente, furia îi iese prin pori, în timp ce bate de mai multe ori în ușă.

– Deschide nenorocita asta de ușă! strigă el.

În cele din urmă, un bărbat înalt, de culoare, musculos și chel crapă ușa cât îi permite lanțul de siguranță.

– Tu cine naiba ești?

– Las-o să plece! spune Tati.

– Pleacă naibii de-aici. Bărbatul îi trânteste ușa în nas.

Inima îmi bate cu putere. Vreau să fug și să mă ascund, dar nu vreau să îl las pe Tati acolo.

– DESCHIDE NENOROCITA ASTA DE UȘĂ, AM SPUS! Tati bate cu pumnii în ușă.

– Tati, hai să plecăm, te rog, spun eu cu timiditate, dar el îmi ignoră cuvintele.

Bărbatul cel amenințător crapă iar ușa, și Tati împinge cu toată forța trupului, lanțul se rupe, iar ușa se deschide de tot. Bărbatul ridică un pumn uriaș, lovindu-l în mod repetat pe Tati în cap, de unde sângerează după fiecare lovitură. O aud pe femeie gemând de la distanță, undeva în apartament. Tati nu mai poate sta în picioare și cade în genunchi. Privesc, absolut îngrozită, cum holul începe se învârtă în jurul meu. Țip atât de tare încât nu îmi pot auzi propria voce, doar sunetul pe care îl produce corpul lui Tati când cade pe plăcile de gresie de pe hol.

În dimineața următoare, după ce plecăm de la secția de poliție, Tati mă duce direct la Buni în apartament. Ea mă întâmpină cu o îmbrățișare. Se vede că a plâns. Tati se grăbește să ajungă în dormitor și trânteste ușa în urma lui. Buni mă ajută să mă dezbrac de hainele murdare și îmi pregătește o baie caldă cu spumă. Îmi cântă în timp ce mă spală pe cap. Când sunt curată și îmbrăcată în pijamale călduroase din flanel, mă ia în brațe. Nu pot să plâng sau să vorbesc. Nimic nu pare real.

Mai târziu, o aud pe Buni cum îl ceartă pe Tati dincolo de ușa închisă a dormitorului.

– Johnny, ieși de acolo și privește-o pe fiica ta. A făcut pipi pe ea și nici măcar nu ai ajutat-o. Femeia aia nenorocită te-a stricat de tot!

Mă alină gândul că Buni îmi ia apărarea, dar, în același timp, îmi e teamă să nu îl supere și mai tare pe Tati.

În acea seară, după ce orele de vizită la Tati s-au încheiat, iau decizia de a o suna pe Mami, să îi cer să vină să mă ia, pentru că Tati este încă amețit după bătaia încasată.

– De ce mă suni *tu*? întreabă ea. El unde e? Unde e Buni?

– El are o durere puternică de cap. Te rog, vino să mă iei, Mami.

O implor pe Buni să nu îi spună lui Mami ce s-a întâmplat, pentru că știu că nu m-ar mai lăsa altă dată să vin la Tati. Astfel că inventez o poveste despre cum am fost în parc sâmbătă și cât de mult ne-am distrat. Acest secret este doar unul dintre multele de-a lungul copilăriei mele, încuiate cu grijă într-o cușcă unde le-am organizat frumos în inima mea, doar una dintre nenumăratele ocazii în care m-am abandonat pe mine însămi pentru a menține starea de pace. Aceste trădări de sine s-au acumulat de-a lungul anilor, puțin câte puțin, fără să îmi dau seama și fără să conștientizez cât mă vor afecta într-un final.

Copilul magic rătăcitor

M-am născut cu o inimă neîmblânzită, o fetiță adorabilă cu ochi albaștri precum cerul, și mereu plini de uimire. Îmi amintesc (nu doar poveștile pe care mi le-a spus familia mea, ci cumva și senzațiile) un copil mititel rătăcitor mistic, urmându-și propria cale după propriul ritm. Vedeam magie pretutindeni. Ochii mei străluceau de curiozitate. Părul meu auriu, mereu liber, se încâlcea în vânt în timp ce alergam liberă.

Dar această inimă rătăcitoare purta în ea un suflet împovărat, greutatea unei responsabilități care îi copleșea spiritul. Un copil căruia îi fusese încredințată responsabilitatea de a salva o căsnicie fragilă între doi oameni care nu erau menși să fie împreună. Încă de la început, situația din viața ei începuse să erodeze acel frumos peisaj sufletească al inocenței. Cu fiecare lovitură, un gard era ridicat în jurul inimii ei neînfricate. Se simțea născută în locul sau la timpul nepotrivit, o străină într-un ținut necunoscut. Întotdeauna se simțise mai matură decât anii trăiți și chiar îi făcea plăcere să discute cu adulți și să asculte înțelepciunea celor mai în vârstă. Minte și inima ei erau însetate de cunoaștere și înțelegere față de felul în care funcționa lumea din jur.

Pe măsură ce a crescut, oamenii au început să îi încredințeze propriile lor povești, pe care ea le-a colecționat și le-a păstrat precum niște relicve prețioase ale unor vremuri străvechi, dar familiare. Ea a absorbit tot; și, ori de câte ori anxietatea și teama o consumau atunci când se străduia să navigheze de-a lungul acestui ținut necunoscut și să se adapteze la obiceiurile de aici, ea folosea fiecare fibră a poveștilor colecționate pentru a-și țese o pelerină care spera să o protejeze în mijlocul acelui haos.

Problemele cauzate de acel haos au început să își facă apariția pe când aveam 4 ani. Tremuratură, plânsul, greața, îngrijorarea. Teamă a fost prima mea prietenă imaginară. Mă însoțea atunci când stăteam în capătul scării și ascultam zgomotul înfundat al certurilor dintre părinții mei. Aveam o mamă care își dorea să evolueze și să exploreze lumea și un tată care își dorea să se izoleze din cauza depresiei. Auzeam totul și simțeam ceea ce